

Družstvo maminek se rozvíčovalo, družstvo tatínků podobně. Kdo ale bude pískat, když chtějí všichni hrát? Pišťalku svěřili Bertě! Maminka odskočila chytat za maminky, tatínek odběhl bujně do své tatínkovské brány. Tak nějak tušil, že ten běh je poslední sportovní výkon, který dnes předvede. Všichni se pozdravili. I tatínek s maminkou! To, že jsou tentokrát soupeři, ještě neznamenalo, že by se nemohli chovat fair play! Berta s míčem šla do prostředí hřiště. Odpískala zahájení zápasu. Zkrátka hrála celá rodina!

Tatínci se zmocnili míče jako první a hnali se v útoku přes plácek směle k brance maminek! Jenže maminky se nenechaly zaskočit. Kdosi vystřelil a brankář maminek, tedy maminka Berty, míč taktak vyrazila!

Ženy jásalý a dokonce i tatínek v protilehlé brance dával najevo radost z povedeného zákroku. Co to? Že by brankář tatínků fandil soupeři?! Tatínek se zahanbeně rozhlédl, to by samozřejmě neměl!

Ale zápas pokračoval, maminka – brankářka maminek vykopává míč přímo do útoku. Maminky jsou zvyklé z domova, musí se pořádně hýbat, jinak se domácí práce nestihnou, rozlétly se proti tatínkově brance. Nečekaně tvrdou střelou zmátly tatínka, který narazil hlavou do tyče, sesul se k zemi, hrábl po míči a chytil ho! Ale ouha! Chytil ho až za čárou, a to se vždycky počítá jako gól. Diskutovat se o tom nedá. Berta to jen nerada odpískala. Vždyť to byl gól, který dostal její táta!

Maminky zatančily tanec, který by tatínkové rádi ocenili, kdyby nebyl na oslavu toho, že prohrávají jedna nula. Prohrávat ve fotbale s vlastními ženami? Naštěstí věděli, kdo za to může. Káravým gestem nakázali ostatní tatínci tatínkovi Berty, aby šel ven z brány. Bude se měnit brankář! Tatínek sklesle odkráčel. Kdo jej nahradí? Kapitán přivolal posilu z lavičky náhradníků.

Tatínkovo ponížení nemohlo být větší. Do brány se šoural dědek, co bydlel v přízemí, a to proto, že už nemohl do schodů, s brýlemi jako dna od jogurtu, sotva se udržel na nohou, bez hole by ani k bráně nedošel. Tak tuhle ozdobu parkových laviček tam dali místo tatínka, který udělal jednu jedinou chybičku, že dovolil míči, aby se odkulil jen o malinký kousek za čáru dál, než se sluší pro bezbrankové konto!

Dědek zapíchl hůl doprostřed brány, aby se měl čeho podržet a bojovně se rozhlížel, odkud to přiletí.

Berta pískla a tatínci vyrazili do útoku. Kdosi vypálil míč takovou silou, že se odrazil od brány maminek a kutálel se zpátky k dědulově bráně. Ten nezaváhal, vrhnul se dopředu, skončil i s míčem v kotoulu, bránu sice ochránil, ale co to? Už se nenarovnal!

„Copak, ozvalo se staré zranění?“ vytušil tatínek svou poslední příležitost. A hnal se znovu k opuštěné bráně. Jenže předtím šáhl do kočárku, kde se kromě Bartoloměje povaloval taky Ufík, který neměl co na práci. Nebylo co zachraňovat, neměl proč být na pozoru, zápas se vyvíjel přesně podle pravidel. Ufíkovy chvilkové nepozornosti využil tatínek. Vytrásl ho z vesmírné lodě a natáhl si kosmické plavidlo na ruku jako brankářskou rukavici.

Vzápětí se ukázalo, že to byla rukavice zázračná! Nastal brankářský koncert. Kam nedosáhl tatínek, tam se natáhla chapadýlka v brankářské rukavici. Taková paráda! Tatínek chytil všechny střely kutálející se po zemi i letící vzduchem. Chytil je, i když byl otočený zády, i když se nedíval, stačilo natáhnout ruku! Chytil vše, i když se posadil do rohu a opřel se o tyč. Chytil i nechytatelné střely, chytil by i kouli z děla!

Maminky přestaly hrát, zíraly, nevěřily! Tuhle bránu se jim nikdy nepodaří prostřelit!!

Berta si ale všimla, co stojí za tajemstvím tatínkových zázračných brankářských kvalit a spravedlivě se rozhořčila. Poznala, že brankářská rukavice je Ufíkův vesmírný modul. „Tak to by nešlo, tatínku! Vždyť to je podvod.“

Tatínek ji šeptnul. „A ty bys chtěla, aby to moje chytání skončilo ostudou?“ „Čestně prohrát – to není ostuda!“ vysvětlila mu dcera.

Tatínek poslechl, s těžkým povzdechem svlékl Ufíkovu rukavici. A vzápětí dostal ostudný gól, takového šouráčka po zemi.

Maminky vyhrály dva nula. Šly společně slavit, zatímco tatínkové odešli zahanbeně domů každý zvlášť. Na plácku zůstala jen samotná Berta s rodiči. Jako soudkyně si Berta neodpustila poznámku. „Tatínku, tatínku! To bylo ale hodně nesportovní!“